

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIX. — Wydana i rozesłana dnia 29. kwietnia 1916.

Treść: (№ 118.—124.) 118. Rozporządzenie o obowiązku zgłoszenia zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów. — 119. Rozporządzenie, dotyczące użycia pewnych oznaczonych metali i stopów tudzież blachy pocielanej. — 120. Rozporządzenie, dotyczące użycia i dostarczenia ołowiu i przedmiotów z ołowiu. — 121. Rozporządzenie o obowiązku zgłoszenia przedmiotów z cyny. — 122. Rozporządzenie w sprawie używania i dostarczenia cyny i przedmiotów z cyny. — 123. Rozporządzenie, w sprawie używania zawierających ołów lub cynę pozostałości i odpadków blachy pocielanej. — 124. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia najwyższych cen za towary blaszane i lane (zastępujące sprzęty metalowe).

118.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem obrony krajowej i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 28. kwietnia 1916

o obowiązku zgłoszenia zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów.

Zmieniając częściowo przepisy rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 27, i z dnia 29. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 80, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Obowiązek skutecznienia zgłoszeń zapasów, które według rozporządzeń ministeryalnych z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 27, i z dnia 29. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 80, wnosić należy do władz politycznych I. instancji do dnia 8. każdego miesiąca według stanu z ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego, ustaje co do zapasów materiałów wymienionych w przytoczonych rozporządzeniach tylko o tyle, o ile stan zapasów

nie przekracza następujących ilości: przy glinie 5 *kg*, antymonie 5 *kg*, ołowiu 10 *kg*, miedzi 10 *kg*, przy stopach miedzi 30 *kg*, przy cynie 5 *kg*, stopach cyny 30 *kg*, przy cynku 50 *kg*, przy blasze pocielanej 100 *kg*.

§ 2.

Bez względu na ilość należy zgłaszać zapasy następujących materiałów:

1. Chromu i ferrochromu, molibdenu i ferromolibdenu, niklu i ferroniklu, wanady i ferrowanady, wolframu i ferrowolframu.

2. Rud, produktów pierwotnych, materiałów starych, odpadków, popiołów, okruców i innych pozostałości.

§ 3.

Pozatem rozporządzenie niniejsze nie dotyka postanowień wymienionych rozporządzeń.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Spitzmüller wlr.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 28. kwietnia 1916, dotyczące użycia pewnych oznaczonych metali i stopów tudzież blachy pobielernej.

Na zasadzie §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej świadczeń wojennych i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wymienione poniżej materiały można przerabiać, zużywać, w inny sposób, zużywać w inny sposób używać lub sprzedawać tylko z przestrzeganiem postanowień niniejszego rozporządzenia, a mianowicie:

1. Glin, antymon, ołów (także twardy ołów), chrom i ferrochrom, miedź, bronz, mosiądz, spiż, tombak, molibden i ferromolibden, nikel i ferromiel, wanat i ferrowanat, wolfram i ferrowolfram, cynę i stopy cyny (cynę do lutowania, metale białe itp.) i cynk w stanie nie obrobionym, jakoteż w postaci starego materiału i odpadków;

2. nie użyte do budowy blachy, rury i druty o grubości materiału od 0,2 mm wzwyż, nadto pręty, taflę i płyty z glinu, ołów (także twardy ołów), miedź, bronz, mosiądz, spiż, tombak, nikel, cynę, stopy cyny i cynk;

3. kawałki odlewu surowcowego z ołowiu (także z twardego ołowiu), miedzi, bronzu, mosiądzu, spiżu, tombaku, cyny, stopów cyny (metali białych itp.) i z cynku;

4. blachę pobielerną.

Przepis powyższy rozciąga się nie tylko na zapasy, istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia lecz także na zapasy nowo przyrosłe przez produkcję, wydzielone jako stary materiał lub w postaci odpadków.

Zapasy, których łączna waga nie przekracza wymienionych poniżej ilości, nie podlegają postanowieniom niniejszego rozporządzenia. Ilość ta wynosi przy glinie 5 kg, antymonie 5 kg, ołowiu 10 kg, miedzi 10 kg, stopach miedzi 30 kg, cynie 5 kg, stopach cyny 30 kg, przy cynku 50 kg, a przy pobielernej blaszce 100 kg.

Jeżeli przyrost miesięczny nie przewyższa wymienionych ilości, wówczas posiadacz zapasów może rozrządzać dowolnie także takim przyrostem.

Co do materiałów wymienionego rodzaju, znajdujących się w posiadaniu państwa lub zakładów państwowych, będą wydane osobne zarządzenia.

§ 2.

Wymienione w § 1. materiały pozostają na razie u posiadacza lub przechowcy i mają być przez niego odpowiednio przechowane, dopóki nie nastąpi odstawienie tych materiałów stosownie do osobnych zarządzeń, jakie będą jeszcze wydane. Pominąwszy wyjątki przytoczone w §§ 3. do 5. wolno posiadaczowi materiały te przerabiać, zużywać, w inny sposób zużywać lub sprzedawać tylko za zezwoleniem Ministerstwa handlu.

§ 3.

Bez osobnego zezwolenia Ministerstwa handlu można sprzedać:

1. wszystkie zapasy wymienionych w § 1. materiałów zarządowi wojskowemu, Tow. akc. Centrali dla metali w Wiedniu tudzież kantorom i organom, które zarząd wojskowy lub wspomniane towarzystwo do tego zakupna upoważniło, a to aż do tej chwili, w której nastąpić ma odstawienie tych materiałów stosownie do wydać się mających w tym względzie osobnych zarządzeń;

2. w każdym miesiącu 10 procent zapasów, utrzymywanych na składzie na sprzedaż, według stanu z ostatniego dnia poprzedniego miesiąca, jednakowoż z wyjątkiem blachy pobielernej.

§ 4.

Bez osobnego zezwolenia Ministerstwa handlu wolno z wymienionych w § 1. materiałów, o ile użycie ich na odnośne cele po myśli postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 63, jest w ogólności dozwolone przerobić, zużyć lub w inny sposób użyć następujące ilości:

1. ilości, które posiadacz potrzebuje celem wykonania poleceń zarządu wojskowego w swoim własnym przedsiębiorstwie lub w innych przedsiębiorstwach przez niego w tym celu używanych;

2. przez posiadaczy zapasów, którym nie zostały udzielone odnośne zlecenia zarządu wojskowego w każdym miesiącu 10 procent zapasów — z wyjątkiem zapasów blachy pobielernej —

według stanu z ostatniego dnia poprzedniego miesiąca; do tych 10 procent zaliczyć należy te ilości zapasów, które zostały sprzedane stosownie do § 3., punkt 2.;

3. te ilości, których posiadacz zapasów potrzebuje bezwarunkowo do ulepszenia urządzeń swego przedsiębiorstwa celem utrzymania ruchu;

4. zapasy glinu w fabrykach żelaza i stali na cele produkcji żelaza i stali.

Posiadacz starych materiałów i odpadków może je na metale surowe we własnym przedsiębiorstwie przerobić lub dać do przeróbki na swój rachunek w obcych tutejszokrajowych przedsiębiorstwach; uzyskane metale surowe wolno jemu jednak przerabiać i zużywać tylko po myśli postanowień punktów 1. do 4. tego paragrafu lub sprzedać stosownie do postanowień § 3.

§ 5.

Do materiałów wspomnianego w § 1. rodzaju, które zostaną sprowadzone z zagranicy, znajdują zastosowanie postanowienia §§ 1. do 4. z następującymi zmianami:

Jeżeli posiadacz chce uzyskać sprowadzone materiały do wolnego rozporządzenia, ma prosić o to Ministerstwo handlu i donieść o dokonany przywozie Ministerstwu handlu zaraz po nadejściu przesyłki przedkładając dokumenta przewozowe.

Jeżeli z powodu nagłego zapotrzebowania wojskowego nie można prośby tej uwzględnić wcale albo można ją uwzględnić tylko w części a zarząd wojskowy zażąda sprowadzonych materiałów, natenczas wynagrodzenie za nie oznaczy zarząd wojskowy uwzględniając cenę zakupną tych materiałów, którą należy w odpowiedni sposób wykazać, tudzież urosłe dowodnie dla posiadacza koszta uboczne łącznie z osobnym wynagrodzeniem w wysokości 5 procent ceny materiałów łącznie z kosztami ubocznymi. Posiadaczowi są przytem zastrzeżone środki prawne, przewidziane w § 33. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236.

Jeżeli posiadacz pragnie uzyskać do wolnego rozporządzenia metal, który ma być uzyskany z wprowadzonych rud, produktów pierwotnych, popiołów, okruchów i innych pozostałości, ma dołączyć do swej prośby do Ministerstwa handlu:

1. Dokumenta przewozowe,
2. spis wprowadzonych materiałów, z podaniem gatunków i ilości,
3. próbkę każdej zakupionej partii, uzyskaną w sposób w handlu praktykowany i

4. opinie o próbkach, wydane przez sprzedającego i kupującego te materiały.

Ministerstwo handlu może polecić zbadanie tych opinii o próbkach na koszt starającego się o wspomniane ułatwienie, a to w drodze zbadania nadesłanych próbek w jednym z laboratoryjów państwowych.

§ 6.

Do nadzoru nad przestrzeganiem niniejszego rozporządzenia przeznaczy Ministerstwo handlu inspektorów przemysłowych lub inne odpowiednie organa.

W tym celu można urzędownie zwiedzać magazyny i inne zakłady i wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 7.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia mają polityczne władze I. instancyi karać aresztem do 6 miesięcy albo grzywną do 5000 koron, o ile czyny te nie podpadają pod surowsze postanowienie karne.

§ 8.

Przepisy tego rozporządzenia wchodzi w miejsce postanowień, zawartych w rozporządzeniach i obwieszczeniach z dnia 7. lutego, 29. marca, 27. maja i 26. października 1915, Dz. u. p. Nr. 28, 29, 81, 82, 144, 145 i 320.

§ 9.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

120.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 28. kwietnia 1916, dotyczące użycia i dostarczenia ołowiu i przedmiotów z ołowiu.

Na zasadzie §§ 24 i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej

świadczeń wojennych i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274. zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wymienione poniżej przedmioty, o ile sporządzone są w całości lub w przeważnej części z ołowiu (także twardego ołowiu), wolno tylko z przestrzeganiem postanowień niniejszego rozporządzenia przerabiać lub sprzedawać, a mianowicie:

1. Przybory warsztatowe, jakoto wykładzina z ołowiu, pierścienie uszczelniające, kawałki na podkłady, moduły i tym podobne;

2. plomby;

3. ciężarki, jakoto ciężarki ciągnące, wyrównywające i tym podobne, następnie kule i inne wyroby lane, z wyjątkiem anunicy;

4. stępki ołowiane i balast ołowiany dla łodzi żaglowych;

5. czcionki, płyty do stereotypii i inny materiał czcionkowy nie wyłączając materiału starego;

6. rury (także wysiarkowane i pocynowane tudzież rury z wkładką cynową — rury ołowiane [z wnętrzem cynowem] itd.), węzownice i syfony, także przewody rurowe;

7. pompy i armatury, jakoto kurki, wentyle i tym podobne,

8. kadzie, wanny, panwie, kotły, retorty i wszelkie inne przyrządy, sprzęty i inne naczynia kuchenne;

9. wykładziny komorowe, wyściółki i tym podobne;

10. płyty akumulatorów.

Przepis powyższy rozciąga się zarówno na przedmioty, istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia jak również na nowo przybyłe zapasy tych przedmiotów.

Przepis ten ma zastosowanie bez względu na to, czy przedmioty te należą do urządzeń jakiegoś zakładu fabrycznego, czy trzymane są w pogotowiu w celu przeróbki lub sprzedaży lub też służą na inne cele, czy nie są obecnie używane lub też są w użyciu.

Zapasy, których łączna waga nie przekracza 10 kg, nie podpadają pod postanowienia niniejszego rozporządzenia.

Co do przedmiotów wymienionego rodzaju, znajdujących się w posiadaniu państwa lub zakładów państwowych, będą wydane osobne zarządzenia.

Przepisy co do użycia nieprzerobionego ołowiu (także twardego ołowiu), wraz z starym materiałem i odpadkami, jakoteż ołowiu w formie nie użytych jeszcze do budowy blach, drutów, rur,

prętów, tafl, płyt i kawałków odlewu surowcowego są zawarte w rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 28. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 119.

§ 2.

Wymienione w § 1. przedmioty pozostają na razie u posiadacza lub przechowcy i mają być przez niego odpowiednio przechowywane aż do chwili, w której nastąpi ich odstąpienie stosownie do podanych poniżej zarządzeń.

Pominąwszy przytoczone w §§ 3. i 4. wyjątki wolno przedmioty te sprzedać lub przerobić tylko za zezwoleniem Ministerstwa handlu. Tak samo używanie tych przedmiotów zależy od zezwolenia Ministerstwa handlu, jeśli one z tego powodu przechodzą do innego posiadacza lub przechowcy albo jeśli z używaniem połączone jest znaczne zużycie ołowiu.

§ 3.

Bez osobnego zezwolenia Ministerstwa handlu wolno sprzedać:

1. Wszystkie wymienione w § 1. przedmioty zarządowi wojskowemu, Tow. akc. Centrali dla metali w Wiedniu tudzież kantorom i organom przez wspomniane towarzystwo do tego zakupna upoważnionym, a to aż do dnia 14. czerwca 1916;

2. z zapasów czcionek, utrzymywanych na na składzie celem sprzedaży, w każdym miesiącu 20 procent według stanu z ostatniego dnia poprzedniego miesiąca.

§ 4.

Bez osobnego zezwolenia Ministerstwa handlu, o ile użycie ołowiu według postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 63, jest w ogólności dozwolone, wolno przerobić i zużyć:

1. Wszystkie wymienione w § 1. przedmioty celem wykonania poleceń zarządu wojskowego w przedsiębiorstwie posiadacza lub w innych w tym celu przez niego używanych przedsiębiorstwach;

2. materiał czcionkowy w drodze przelewu na nowe czcionki we własnym przedsiębiorstwie posiadacza.

§ 5.

W czasie od dnia 1. do 15. czerwca 1916 należy z przestrzeganiem bliższych zarządzeń, wydanych w §§ 6., 8., 9. i 10. i z oznaczonymi w § 6. wyjątkami odstawić z zapasów, które

istniały w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i przybyły następnie aż do chwili odstawienia, następujące ilości:

1. 80 procent wszystkich zapasów ołowiu (także twardego ołowiu) w formie materiału surowego, starego i odpadków, dalej wszystkich zapasów nieużytych do budowy blach, rur, drutów, prętów, tafli, płyt i kawałków odlewu surowcowego z ołowiu (także twardego ołowiu);

2. wszystkie zapasy plomb, o ile nie są już umieszczone na zamknąć się mających naczyniach i tym podobnych przedmiotach:

3. 20 procent całkowitego zapasu materiału czeionkowego każdej drukarni i odlewni czeionek (zwykle czeionki, płyty stereotypowe i materiał stary);

4. 50 procent zapasów płyt akumulatorowych, o ile utrzymane są na składzie w celu sprzedaży:

5. 80 procent zapasów wszelkich innych, wymienionych w § 1. przedmiotów, o ile utrzymywane są na składzie w celu sprzedaży.

Dostawienie popiołów i okruchów ołowianych i wszelkich innych pozostałości, zawierających ołów, będzie uregulowane osobnem rozporządzeniem.

§ 6.

Nie trzeba dostawiać:

1. Materiałów i przedmiotów, które posiadacz stosownie do § 3., punkt 1., sprzedał aż do dnia 14. czerwca 1916 Tow. akc. Centrali dla metali w Wiedniu lub podanym tamże innym organom (§§ 5. i 9., ustęp ostatni):

2. materiałów i przedmiotów, których posiadacz potrzebuje nadal bezwarunkowo do wypełnienia poleceń zarządu wojskowego w swoim własnem przedsiębiorstwie lub w innych używanych przezeń w tym celu przedsiębiorstwach:

3. z zapasów oznaczonego w § 5., punkt 1. rodzaju 20 procent, w każdym razie jednak 10 kg;

4. tych ilości wymienionych w § 5., punkt 1. materiałów, których posiadacz potrzebuje bezwarunkowo do ulepszenia urządzeń swego przedsiębiorstwa celem utrzymania ruchu, a to aż do dnia 1. sierpnia 1916;

5. tych ilości, które Ministerstwo handlu uwolniło od dostawy. Odnosne prośby, które mogą być uwzględnione tylko w razie istnienia szczególnie ważnych powodów, należy wnieść do Ministerstwa handlu do dnia 31. maja 1916.

§ 7.

Pozostawienie zbędnych przedmiotów rodzaju wymienionego w § 1., punkt 1., 3., 4. i 6. do 10., które stanowią urządzenie zakładu przemysłowego lub są częściami składowymi jakiegoś innego zakładu albo są w budynkach lub innych budowlach założone lub wbudowane, zostanie postanowione osobnem zarządzeniem.

Za zbędne należy uważać przedmioty, które są potrzebne do ruchu przedsiębiorstwa lub dla używania zakładu, budynku lub innej budowy, do której one służą, także wówczas, jeżeli można je zastąpić przedmiotami z innych materiałów.

Posiadacze wspomnianych w ustępie 1. przedmiotów mogą w celu uniknięcia rekwizycji co do odstąpienia tych przedmiotów z wolnej ręki zawrzeć układ z zarządem wojskowym, Tow. akc. Centrali dla metali w Wiedniu lub jej kantorami zakupna.

§ 8.

Posiadacze lub przechowcy winni przedmioty, które mają być dostawione na zasadzie przepisu § 5., odesłać w czasie od dnia 1. do 15. czerwca 1916, jako przesyłkę towarową, w odpowiedniemu opakowaniu i po stwierdzeniu przez urząd kolejowy ilości i wagi nadanych przesyłek do właściwej c. k. komisji odbiorczej dla metali i stopów (Grac, Praga, Solnogród, Wiedeń—dworzec północno-zachodni, według rozporządzenia ministerjalnego z dnia 19. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 66).

W liście przewozowym należy podać gatunki nadawanych przedmiotów z uwidocznieniem, czy są to materiały nowe czy stare.

Koszta opakowania i przesyłki zwróci wysyłającemu zarząd wojskowy; jeżeli zapasy uznane zostaną za nienadające się dla celów wojennych, wówczas zarząd wojskowy poniesie także koszt przesyłki z powrotem.

§ 9.

Posiadacz lub przechowca winien równocześnie z nadaniem materiałów na kolej przesłać właściwej komisji odbiorczej spis materiałów, objętych dostawą. W spisie tym należy podać: posiadacza materiałów a w danym razie dotychczasowego przechowcę materiałów, powiat polityczny i miejscowość, w której materiał dotychczas był złożony, miejsce wysyłki, rodzaj opakowania tudzież znaki, umieszczone trwale na opakowaniu, o ile możności drukiem kolorowym, stwierdzoną przez urząd kolejowy ilość i wagę brutto nadanych

przesyłek, poszczególne gatunki wysłanych materiałów i ich wagę netto. Spis winien podpisać wysyłający.

Drugi równobrzmiący egzemplarz spisu należy przesłać bezpośrednio do c. k. Centralnej komisji rekwizycyjnej (Wiedeń, I. Ministerstwo wojny).

Jeżeli chodzi o materiały, znajdujące się w miejscowości, w której ma siedzibę sama komisja odbiorcza lub jej najbliższej okolicy a zatem nie mają być przesłane koleją lecz przywiezione, wówczas należy najpóźniej do dnia 15. czerwca 1916 najpierw przesłać wspomniane spisy Centralnej komisji rekwizycyjnej i właściwej komisji odbiorczej, poczem ta ostatnia komisja oznaczy dzień i miejsce dostawy.

§ 10.

Równocześnie z przesłaniem wspomnianego w § 8. spisu do Centralnej komisji rekwizycyjnej ma obowiązany do dostawy posiadacz lub przechowca usprawiedliwić zapomocą podania wystosowanego do tej komisji, jeżeli dostawia mniejszą ilość aniżeli oznaczoną w § 5.

§ 11.

Do nadzoru nad przestrzeganiem niniejszego rozporządzenia przeznaczy Ministerstwo handlu inspektorów przemysłowych lub inne odpowiednie organa.

W tym celu można urzędownie zwiedzać magazyny i inne zakłady i wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 12.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będą władze polityczne I. instancyi karaty aresztem do 6 miesięcy lub grzywną do 5000 koron, o ile działania te nie podpadają pod surowsze postanowienia karne.

§ 13.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

121.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem obrony

krajowej i za zgodą Ministra wojny z dnia 28. kwietnia 1916,

o obowiązku zgłoszenia przedmiotów z cyny.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, jak następuje:

§ 1.

Wymienione poniżej przedmioty należy zgłosić władzy, o ile sporządzone są w całości lub w przeważnej części z cyny lub stopów cyny, a mianowicie:

1. Blachy, rury, pręty, tafle, płyty, kawałki odlewu surowcowego,

2. folie,

3. dzbanki, miary i inne sprzęty i naczynia kuchenne, następnie półmiski, talerze, filiżanki, pokrywki, łyżki, lichtarze i inne sprzęty, o ile przedmioty te nie mają szczególnej wartości artystycznej lub historycznej,

4. tace szynkarskie,

5. wanny do kąpieli,

6. pipy i inne armatury,

7. części składowe aparatów (w szczególności także foremek do wylewania świec).

Obowiązek zgłaszania przedmiotów pod punktem 1. i 2. wymienionych odpada, jeżeli cały zapas nie przekracza 5 kg.

§ 2.

Wymienione w § 1. przedmioty należy zgłosić bez względu na to, czy one należą do urządzeń jakiegoś zakładu fabrycznego, czy trzymane są w pogotowiu w celu przeróbki lub sprzedaży lub też służą na inne cele, czy nie są obecnie używane lub też są w użyciu.

§ 3.

Doniesienie powinien uczynić każdy, kto przedmioty takie posiada lub dla innych je przechowuje.

§ 4.

Doniesienie należy uczynić Ministerstwu handlu do dnia 31. maja 1916, według stanu z dnia 1. maja 1916.

Do skutecznienia zgłoszeń należy używać urzędowych kart zgłoszenia, wyłożonych u władz politycznych I. instancji, u zwierzchności gminnych i w izbach handlowych i przemysłowych. W kartach tych należy wpisać na przepisanej miejscu daty o używaniu przedmiotów, ich zbędności i możliwości ich zastąpienia.

§ 5.

Nad wykonaniem obowiązku zgłoszenia czuwać będzie Ministerstwo handlu, posługując się inspektorami przemysłowymi i innymi odpowiednimi organami. W tym celu można urzędownie zwiedzać pracownie i inne zakłady, tudzież wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 6.

Za czynności sprzeciwiające się przepisom niniejszego rozporządzenia, będą karaty polityczne władze I. instancji grzywnami do 5000 koron lub aresztem do sześciu miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowsze postanowienia karne.

§ 7.

Co do takich przedmiotów, które podlegają obowiązkowi zgłoszenia tak według niniejszego rozporządzenia jak według rozporządzeń z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 27, i z dnia 28. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 118 (blachy, rury, pręty, tafle, płyty i kawałki odlewu surowcowego), należy skutecznie osobne zgłoszenia także stosownie do przepisów przytoczonych rozporządzeń w przepisanych terminach.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Spitzmüller wlr.

122.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 28. kwietnia 1916,

w sprawie używania i dostarczania cyny i przedmiotów z cyny.

Na zasadzie §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej

świadczeń wojennych i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wymienione poniżej przedmioty, o nie sporządzone są w całości lub przeważnej części z cyny lub stopów cyny, wolno przerabiać lub sprzedawać tylko z przestrzeganiem postanowień niniejszego rozporządzenia, a mianowicie:

1. folie, o ile nie są w nich już zapakowane towary;

2. dzbany, miary i inne naczynia i sprzęty kuchenne, półmiski, talerze, filiżanki, pokrywki, łyżki i inne sprzęty;

3. tace szynkarskie;

4. wanny do kąpieli.

5. pipy i inne armatury;

6. części składowe aparatów w szczególności także foremek do odlewu świec.

Przepis powyższy rozciąga się zarówno na przedmioty istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia jak również na nowo przybyte zapasy tych przedmiotów.

Przepis ten ma zastosowanie bez względu na to, czy przedmioty te należą do urządzeń jakiegoś zakładu fabrycznego, czy trzymane są w pogotowiu w celu przeróbki lub sprzedaży lub też służą na inne cele, czy nie są obecnie używane lub czy są w użyciu.

Do przedmiotów o szczególnej wartości artystycznej lub historycznej postanowienia niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania.

To samo dotyczy zapasów cynfolii, jeżeli łączna waga zapasów nie przekracza 5 kg.

Co do przedmiotów wymienionego w punkcie 1. do 6. rodzaju, znajdujących się w posiadaniu państwa lub zakładów państwowych, będą wydane osobne zarządzenia.

Przepisy co do użycia nieprzerobionej cyny (także stopów cyny), nie wyłączając starego materiału i odpadków, jakoteż cyny w formie nieużytych jeszcze do budowy blach, rur, prętów, tańi, płyt i kawałków odlewu surowcowego są zawarte w rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 28. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 119.

§ 2.

Wymienione w § 1. przedmioty pozostają na razie u posiadacza lub przechowcy i mają

być przez niego odpowiednio przechowywane aż do chwili, w której nastąpi ich odstąpienie stosownie do podanych poniżej zarządzeń.

Pominąwszy przytoczone w §§ 3. i 4. wyjątki wolno przedmioty te sprzedawać lub przerobić tylko za zezwoleniem Ministerstwa handlu.

W szczególności jest także zakazane przerobienie ich w celu uzyskania cyny do lutowania i białego metalu.

§ 3.

Bez osobnego zezwolenia Ministerstwa handlu można wymienione w § 1. przedmioty i to do dnia 14. czerwca 1916 sprzedać zarządowi wojskowemu, Tow. akc. Centrali dla metali w Wiedniu tudzież kantorom i organom przez zarząd wojskowy lub wspomniane towarzystwo do zakupna upoważnionym.

§ 4.

Bez osobnego zezwolenia Ministerstwa handlu, o ile użycie cyny i stopów cyny jest według postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 63, w ogólności dozwolone, wolno wspomniane w § 1. przedmioty przerobić tylko celem wykonania poleceń zarządu wojskowego w przedsiębiorstwie posiadacza lub w innych przezeń w tym celu używanych przedsiębiorstwach.

§ 5.

W czasie od dnia 1. do 15. czerwca 1916, należy z przestrzeganiem bliższych zarządzeń, wydanych w §§ 6., 8., 9. i 10. i z oznaczonymi w § 6. wyjątkami dostarczyć z zapasów, które istniały w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i przybyły jeszcze aż do chwili dostarczenia, następujące ilości:

1. 80 procent zapasów cyny i stopów cyny (cyny do lutowania, białych metali itp.) w formie materiału surowego, starego i odpadków, następnie wszystkich zapasów nie użytych do budowy blach, rur, prętów, tafl, płyt i kawalków odlewu surowcowego;

2. wszystkie zapasy

a) przedmiotów, wymienionych w § 1., punkt 1. do 4;

b) przedmiotów, wymienionych w § 1., punkt 5. i 6., o ile utrzymywane są na składzie w celu sprzedaży.

Dostarczenie popiołów i okruców cynowych i wszelkich innych pozostałości zawierających cynę będzie uregulowane osobnem zarządzeniem.

§ 6.

Nie trzeba dostawiać:

1. Materiałów i przedmiotów, które posiadacz sprzedał do dnia 14. czerwca 1916, stosownie do postanowień § 3.;

2. materiałów i przedmiotów, których posiadacz nadal bezwarunkowo potrzebuje do wypełnienia poleceń zarządu wojskowego w swoim własnem przedsiębiorstwie lub w innych przedsiębiorstwach w tym celu przez niego używanych;

3. z zapasów oznaczonego w § 5., punkt 1. rodzaju 20 procent. w każdym razie jednak 5 *kg* cyny i 30 *kg* stopów cyny;

4. tych ilości wymienionych w § 5., punkt 1. materiałów, których posiadacz potrzebuje bezwarunkowo do ulepszenia urządzeń swego przedsiębiorstwa w celu utrzymania ruchu, a to aż do dnia 1. sierpnia 1916;

5. tych ilości, na których uwolnienie od dostawy zezwoliło Ministerstwo handlu. Odnośnie prośby, które mogą być uwzględnione tylko w razie istnienia szczególnie ważnych powodów, należy wnieść do Ministerstwa handlu do dnia 31. maja 1916.

§ 7.

Pozostawienie przedmiotów zbędnych przytoczonego w § 1., punkt 5. i 6. rodzaju, które stanowią urządzenie zakładu przemysłowego lub są częściami składowymi jakiegoś innego zakładu albo są w budynkach lub innych budowlach założone lub wbudowane, zostanie postanowione osobnem zarządzeniem.

Za zbędne należy uważać przedmioty, które są potrzebne do ruchu przedsiębiorstwa lub dla używania zakładu, budynku lub innej budowy, do której one służą, także wówczas, jeżeli można je zastąpić przedmiotami z innych materiałów.

Posiadacze wspomnianych w ustępie 1. przedmiotów mogą w celu uniknięcia rekwizycji co do odstąpienia tych przedmiotów z wolnej ręki zawrzeć układ z zarządem wojskowym, Tow. akc. Centrali dla metali w Wiedniu lub jej kantorami zakupna.

§ 8.

Posiadacze lub przechowcy winni przedmioty, które mają być dostawione na zasadzie przepisu § 5., odesłać w czasie od dnia 1. do 15. czerwca 1916, jako przesyłkę towarową, w odpowiedniemu

opakowaniu i po stwierdzeniu przez urząd kolejowy ilości i wagi nadanych przesyłek do właściwej c. k. komisji odbiorczej dla metali i stopów (Grac, Praga, Solnogród, Wiedeń—dworzec północno-zachodni, według rozporządzenia ministerialnego z dnia 19. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 66).

W liście przewozowym należy podać gatunki nadawanych przedmiotów z uwidocznieniem, czy są to materiały nowe czy stare.

Koszta opakowania i przesyłki zwróci wysyłającemu zarząd wojskowy; jeżeli zapasy uznane zostaną za nienadające się dla celów wojennych, wówczas zarząd wojskowy poniesie także koszt przesyłki z powrotem.

§ 9.

Posiadacz lub przechowca winien równocześnie z nadaniem materiałów na kolej przesłać właściwej komisji odbiorczej spis materiałów, objętych dostawą. W spisie tym należy podać: posiadacza materiałów a w danym razie dotychczasowego przechowcę materiałów, powiat polityczny i miejscowość, w której materiał dotychczas był złożony, miejsce wysyłki, rodzaj opakowania tudzież znaki, umieszczone trwale na opakowaniu, o ile możności drukiem kolorowym, stwierdzoną przez urząd kolejowy ilość i wagę brutto nadanych przesyłek, poszczególne gatunki wysyłanych materiałów i ich wagę netto. Spis winien podpisać wysyłający.

Drugi równobrzmiący egzemplarz spisu należy przesłać bezpośrednio do c. k. Centralnej komisji rekwizycyjnej (Wiedeń, I. Ministerstwo wojny).

Jeżeli chodzi o materiały, znajdujących się w miejscowości, w której ma siedzibę sama komisja odbiorcza lub w jej najbliższej okolicy a zatem nie mają być przesłane koleją lecz przywiezione, wówczas należy najpóźniej do dnia 15. czerwca 1916 najpierw przesłać wspomniane spisy Centralnej komisji rekwizycyjnej i właściwej komisji odbiorczej, poczem ta ostatnia komisja oznaczy dzień i miejsce dostawy.

§ 10.

Równocześnie z przesłaniem wspomnianego w § 8. spisu do Centralnej komisji rekwizycyjnej ma obowiązany do dostawy posiadacz lub przechowca usprawiedliwić za pomocą podania wystosowanego do tej komisji, jeżeli dostawia mniejszą ilość aniżeli oznaczoną w § 5.

§ 11.

Do nadzoru nad przestrzeganiem niniejszego rozporządzenia przeznaczy Ministerstwo handlu inspektorów przemysłowych lub inne odpowiednie organa.

W tym celu można urzędownie zwiedzać magazyny i inne zakłady i wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 12.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będą władze polityczne I. instancyi karaty aresztem do 6 miesięcy lub grzywną do 5000 koron, o ile działania te nie podpadają pod surowsze postanowienia karne.

§ 13.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wr.

123.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 28. kwietnia 1916,

w sprawie używania zawierających ołów lub cynę pozostałości i odpadków blachy pobielernej.

Na zasadzie §§ 24 i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej świadczeń wojennych, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i przybyłe później zapasy popiołów, okruców i innych pozostałości ołowiu i cyny, wszelkich innych zawierających ołów lub cynę pozostałości oraz zapasy odpadków blachy pobielernej wolno bez zezwolenia Ministerstwa handlu przerabiać i sprzedawać tylko według postanowień niniejszego rozporządzenia.

Co do zapasów, pozostających w posiadaniu państwa lub zakładów państwowych, będą wydane osobne zarządzenia.

§ 2.

Posiadacz zapasów materiałów wymienionego w § 1. rodzaju, z wyjątkiem odpadków blachy pocielanej, może materiały te przerabiać na metale surowe we własnym przedsiębiorstwie i dawać je przerabiać na swój rachunek innym przedsiębiorstwom tutejszokrajowym. Uzyskane surowce mają być używane stosownie do przepisów rozporządzenia ministerjalnego z dnia 28. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 119.

Inna przeróbka wymienionych w § 1. materiałów bez zezwolenia Ministerstwa handlu jest niedopuszczalna.

§ 3.

Wymienione w § 1. materiały wolno sprzedawać tylko z przestrzeganiem podanych niżej przepisów:

1. Posiadaczom wolno je sprzedawać handlarzom, jeśli całkowity zapas tych materiałów nie przekracza następujących ilości:

przy pozostałościach cyny i pozostałościach, zawierających cynę . . . 1.000 kg

przy pozostałościach ołowiu i pozostałościach, zawierających ołów . . . 5.000 „

przy odpadkach blachy pocielanej 10.000 „

2. Zresztą wolno handlarzom i innym posiadaczom metali sprzedać te materiały, zanim zaofiarowali je do zakupu Tow. akc. Centrali dla metali w Wiedniu stosownie do postanowień § 4. tego rozporządzenia, tylko zarządowi wojskowemu i kantorom lub organom, przez ten zarząd lub Tow. akc. Centrali dla metali do zakupu upoważnionym.

3. Zakupno wymienionych w § 1. materiałów może się również odbyć tylko z przestrzeganiem postanowień punktu 1. i 2.

§ 4.

Każdy posiadacz materiałów wymienionego w § 1. rodzaju ma począwszy od dnia 15. maja 1916 zaofiarować do zakupu Tow. akc. Centrali dla metali w Wiedniu w dniu 15. każdego miesiąca zapasy nagromadzone do końca poprzedzającego miesiąca, o ile posiadacz do dnia oferty nie sprzedał ich już z przestrzeganiem postanowień § 3. tego rozporządzenia lub nie przerobił stosownie do postanowień § 2.

Ilości poniżej 100 kg nie należy ofertować.

§ 5.

Oferty należy w przepisanych terminach odsyłać pocztą listem rekomendowanym do Tow. akc. Centrali dla metali w Wiedniu. Towarzystwo ma oferentowi zwrócić należytość pocztową.

Jeżeli Towarzystwo oświadczy, że ofertowanych zapasów nie potrzebuje, może oferent rozrządzać nimi dowolnie.

To samo ma zastosowanie, jeżeli oferent nie otrzyma w ciągu 21 dni, licząc od dnia nadania oferty na pocztę, oświadczenia przyjęcia lub wzajemnej oferty Towarzystwa.

Na taką wzajemną ofertę ma oferent bezzwłocznie odpowiedzieć. Jeżeli on tę ofertę odrzuci, natenczas może materiałami dowolnie rozrządzać, jeśli w ciągu dalszych 14 dni, licząc od dnia nadania odpowiedzi na pocztę, nie otrzyma oświadczenia Towarzystwa co do przyjęcia lub zawiadomienie, że postawiono wniosek na zarządzenie przymusowej dostawy materiałów po ustanowionych cenach rekwizycyjnych w c. k. Centralnej komisji rekwizycyjnej (Wiedeń, I., Ministerstwo wojny).

§ 6.

Do czuwania nad przestrzeganiem niniejszego rozporządzenia przeznaczy Ministerstwo handlu inspektorów przemysłowych lub inne odpowiednie organa.

W tym celu można zwiedzać urzędownie miejsca składowe i inne zakłady i wglądać w księgi przedsiębiorstwa.

§ 7.

Za działania wbrew przepisom niniejszego rozporządzenia będą władze polityczne I. instancji karały aresztem do 6 miesięcy lub grzywną do 5000 K, o ile te działania nie podpadają pod surowsze postanowienie karne.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wtr.

124.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny z dnia 28. kwietnia 1916, dotyczące ustanowienia najwyższych cen za towary blaszane i lane (zastępujące sprzęty metalowe).

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Ceny najwyższe, ustanowione rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 23. września 1915, Dz. u. p. Nr. 285, dla sprzedaży naczyń z emaliowanej blachy stalowej, lanego żelaza, powleczonych cyną, jak również z surowego, wygładzonego wewnątrz żelaza, kotłów do prania i innych podobnych kotłów, zmienia się w sposób uwidoczony w dołączonych wykazach I do IV.

Sprzedawcy mają dołączyć te nowe wykazy do dotychczasowych wykazów cen najwyższych, które według przepisu przytoczonego rozporządzenia ministeryalnego mają być wyłożone w lokalach sprzedaży.

Nowe wykazy należy nabyć również u władz politycznych I. instancji.

Innych postanowień przytoczonego rozporządzenia ministeryalnego obecne rozporządzenie nie dotyka.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wtr.

Spitzmüller wtr.

Wykaz I.

Zmienione najwyższe ceny naczyń z emaliowanej blachy stalowej (towary handlowe i towary o średniej wadze).

Na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 124

Jako ceny najwyższe obowiązują stopy, przytoczone w dotychczasowym wykazie cen najwyższych (I) pod „A“ z podanymi poniżej dodatkami lub potrąceniami:

1. przy handlu hurtownym we fabryce

a) dla naczynia o średniej wadze z potrąceniem w wysokości	5%
b) dla towaru handlowego z potrąceniem w wysokości	35%

2. przy drobnej sprzedaży do rąk publiczności

a) dla naczynia o średniej wadze z dodatkiem w wysokości	25%
b) dla towaru handlowego z potrąceniem w wysokości	10%

W ustanowionych cenach najwyższych mieszczą się koszty zwyczajnego handlowego opakowania.

Z różnicy, wynikającej z porównania powyższych cen najwyższych ustanowionych dla sprzedaży hurtownej we fabryce a takichże cen dla drobnej sprzedaży, należy się jedna trzecia część handlarzowi hurtownemu, to jest odsprzedającemu, który kupił towar bezpośrednio w fabryce.

Wykaz II.

Zmienione najwyższe ceny szczególnie ciężkich, emaliowanych naczyń ze stalowej blachy.

Na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 124.

Jako ceny najwyższe obowiązują stopy, przytoczone w dotychczasowym wykazie cen najwyższych z podanym poniżej dodatkiem lub potrąceniem:

1. przy sprzedaży hurtownej w fabryce z potrąceniem w wysokości	5%
2. przy drobnej sprzedaży do rąk publiczności z dodatkiem w wysokości	25%

W ustanowionych cenach najwyższych mieszczą się koszty zwyczajnego handlowego opakowania.

Z różnicy, wynikającej z porównania powyższych cen najwyższych ustanowionych dla sprzedaży hurtownej we fabryce a takichże cen dla drobnej sprzedaży, należy się jedna trzecia część handlarzowi hurtownemu, to jest odsprzedającemu, który kupił towar bezpośrednio w fabryce.

Wykaz III.

Zmienione ceny najwyższe emaliowanych naczyń z lanego żelaza.

Na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 124.

Jako ceny najwyższe obowiązują stopy, przytoczone w dotychczasowym wykazie cen najwyższych (III) pod „A“ z podanymi poniżej dodatkami lub potrąceniami:

1. przy handlu hurtownym w fabryce
 - a) dla naczynia wewnątrz i zewnątrz emaliowanego z potrąceniem w wysokości . 10%
 - b) dla naczynia tylko wewnątrz emaliowanego z potrąceniem w wysokości . . . 35%
2. przy handlu drobnym do rąk publiczności
 - a) dla naczynia wewnątrz i zewnątrz emaliowanego z dodatkiem w wysokości . 20%
 - b) dla naczynia tylko wewnątrz emaliowanego z potrąceniem w wysokości . . . 10%

W ustanowionych cenach najwyższych mieszczą się koszty zwyczajnego handlowego opakowania. Z różnicy, wynikającej z porównania powyższych cen najwyższych ustanowionych dla sprzedaży hurtowej we fabryce a takichże cen dla drobnej sprzedaży, należy się jedna trzecia część handlarzowi hurtownemu, to jest odsprzedającemu, który kupił towar bezpośrednio w fabryce.

Wykaz IV.

Najwyższe ceny naczyń żelaznych (z blachy stalowej), powleczone cyną i szlifowanych oraz kotłów do prania.

Na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 124.

	Koron za kilogram
A. Naczynie żelazne (z blachy stalowej), powleczone cyną	
w handlu hurtownym w fabryce	3·60
w handlu drobnym do rąk publiczności	4·85
B. Naczynie żelazne (z blachy stalowej), na zewnątrz nieszlifowane, o szlifowaniem wnętrzu	
w handlu hurtownym w fabryce	2·20
w handlu drobnym do rąk publiczności	2·90
C. Kotły do prania, do wygotowywania owoców, gotowania paszy, połowe itp., emaliowane lub cynkowane	
w handlu hurtownym w fabryce	2·30
w handlu drobnym do rąk publiczności	3·10

W ustanowionych cenach najwyższych mieszczą się koszty zwyczajnego handlowego opakowania. Z różnicy, wynikającej z porównania powyższych cen najwyższych ustanowionych dla sprzedaży hurtowej we fabryce a takichże cen dla drobnej sprzedaży, należy się jedna trzecia część handlarzowi hurtownemu, to jest odsprzedającemu, który kupił towar bezpośrednio w fabryce.

